

Arrest

nr. 48 746 van 29 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaten E. MATTERNE en Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2007 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 13 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 5 december 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 7596 op 22 februari 2008 het beroep heeft verworpen.

Op 6 januari 2009 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de burgemeester te Kortrijk neemt op 22 januari 2009 de beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag.

Op 19 februari 2009 dient verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.03.2009 met aanvullingen op 29.09.2009 en 16.11.2009 werd ingediend door :

B.D. (...) (R.R.: ...) geboren te Monrovia op 15.01.1974 + minderjarig kind: K.E.(...), geboren op 18.09.1996

adres: (...). Allen van nationaliteit: Liberia

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene diende voor de eerste keer een asielaanvraag in op 02.03.2007 die werd afgesloten met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22.02.2008. De duur van deze asielprocedure (namelijk 11 maanden en 20 dagen) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene roept punt 2.8.B in van de hierboven vermelde instructies. Om hiervoor in aanmerking te komen moet betrokkene kunnen aantonen dat zij aan de volgende voorwaarden voldoet:

- ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007;

- duurzame lokale verankering door sociale banden, kennis van een van de landstalen en/of bereidheid te werken;

- beschikken over een arbeidscontract met een loon dat niet lager mag zijn dan het minimumloon.

Betrokkene toont aan dat zij voldoet aan de twee eerste voorwaarden. Zij legt immers getuigenissen voor, heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft een schoolgaand kind, heeft een diploma van verpleegster en is werkwilleg. Het derde criterium is echter niet voldaan. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een geldig arbeidscontract voorlegt opgesteld op 24.09.2009 voor de duur van 12 maanden, voldoet het loon echter niet aan de voorwaarden. Dit bedraagt immers volgens het voorgelegde contract 6,50 euro per uur voor een arbeidstijdregeling van 20 uur per week. Hierdoor komt betrokkene aan een bruto maandloon van 563,33 euro hoewel het wettelijk bepaalde minimumloon 1387,49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 36 jaar oud; °15.01.1974) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Tenslotte wat het aangehaalde argument betreft dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27, 28 en 29 van het Verdrag van de rechten van het kind, juncto artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het eerste onderdeel van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op de aangehaalde elementen aangevoerd in de verschillende aanvragen betreffende de integratie én de schoolopleiding van de minderjarige zoon.

In de bestreden beslissing van 1 juli 2010, betekend op 9 juli 2010 wordt de aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard, doch afgewezen als ongegrond, zeggende:

- dat de asielprocedure van verzoekster niet onredelijk lang heeft geduurd;

- dat verzoekster zich niet kan beroepen op punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 omdat het brutoloon voorzien in de arbeidsovereenkomst die zij voorlegt beneden het wettelijk minimum van 1.387,49 EUR ligt;

- dat het goede gedrag van verzoekster tijdens haar verblijf, geen reden is tot verblijfsmachtiging;

Zoals in de aanhef vermeld, houdt deze motivering een afwijzing in van de argumenten aangevoerd in de aanvraag van 9 maart 2009 en in de aanvullingen van 29 september 2009 en 16 november 2009.

De bestreden beslissing verklaart uitdrukkelijk toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2010, waarop verzoekster zich heeft beroepen bij aanvullende aanvraag van 16 november 2009.

De bestreden beslissing gaat er echter aan voorbij dat de instructie opgevat werd als een verduidelijking van een aantal gevallen die volgens de Minister in aanmerking kwamen voor toekenning van een verblijfsmachtiging. Op geen enkele wijze kan de instructie van 19 juli 2010 worden beschouwd als een beperking van de discretionaire bevoegdheid van de Minister om een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. beoordelen.

Kortom, de loutere omstandigheid dat een aanvraag één of meerdere criteria vermeld in de instructie niet vervuld, volstaat op zich niet om de aanvraag af te wijzen en ontslaat de Minister niet van de verplichting om de aanvraag te onderzoeken in het licht van andere aangevoerde argumenten.

Dit blijkt trouwens ook uit de instructie zelf, waar vermeld staat onder punt 2.

Bepaalde prangende humanitaire situaties:

"Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties (...)"

Verzoekster wijst erop dat haar aanvraag niet louter en alleen toepassing vroeg van artikel 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. Dit was inderdaad het geval in haar aanvullende aanvraag van 16 november 2009. Er dient ook rekening gehouden te worden met de (voorafgaande) aanvragen van 9 maart en 29 september 2009, waarin ondermeer gesteld wordt:

"(.. .) Verzoekster heeft sinds 2007 haar leven georganiseerd in België en is dienvolgens vergaand vervreemd van haar land van herkomst. Zij heeft geen familie meer in Liberia en geen verblijfplaats. Het zou dan ook onredelijk zijn haar te verplichten terug te keren naar Rusland teneinde aldaar huidig verzoek in te dienen.

Ook het feit dat verzoekster een minderjarige zoon (°18/09/1996) heeft die lagere school loopt in België kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou voor het kind leerachterstand veroorzaken en zou eventueel kunnen leiden tot het verliezen van een schooljaar (zie stuk 2)".

Er werd dan ook uitdrukkelijk melding gemaakt van de belangen van de minderjarige zoon, die hier school loopt, en voor wie een terugkeer een ernstige weerslag zou hebben op zijn schoolse opleiding.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze hierop ingegaan. Het argument wordt niet weerlegd, genuanceerd of besproken. Er wordt dus zondermeer voorbijgegaan aan de argumenten aangevoerd door verzoekster. Nochtans werd de schoolopleiding van de minderjarige zoon ook ondersteund door talrijke documenten en attesten die gevoegd werden bij de aanvraag.

De formele motiveringsplicht impliceert de verplichting om te antwoorden op de essentiële argumenten die door de aanvrager werden aangevoerd (RvV nr. 18.873, 20 november 2008, T.Vreemd. 2009, 139; zie ook RvV nr. 8213, 27 maart 2008; RvV nr. 11.652,23 mei 2008; RvV nr. 21.532,16 januari 2009).

Dit principe werd ook herhaaldelijk bevestigd door de Raad van State (zie o.a. RvS nr. 108.321, 21 juni 2002, T.Vreemd. 2004, 31; RvS nr. 168.066, 21 februari 2007, T.Vreemd. 2008,57; RvS nr. 138.509, 15 december 2004, T.Vreemd. 2005,161; RvS nr. 150.486, 20 oktober 2005, T.Vreemd. 2006, 147; RvSnr. 181.241, 18 maart 2008, T.Vreemd. 208, 203).

Het volstaat ook niet om in de beslissing op algemene wijze te antwoorden wanneer er concrete argumenten worden aangehaald (cf. RvV nr. 14.115, 15 juli 2008, T.Vreemd.287).

In casu vereist een afdoende motivering dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom er wél een actueel gevaar bestaat en waarom de tussengekomen voorwaardelijke invrijheidstelling niet betekent dat het actuele gevaar heden niet meer zou bestaan.

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden."

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeksters aangehaalde elementen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. In de beslissing wordt gemotiveerd dat de asielpcedure van verzoekster niet onredelijk lang heeft geduurd. Dit wordt niet betwist door verzoekster in haar verzoekschrift. Vervolgens wordt gemotiveerd dat verzoekster uitdrukkelijk beroep heeft gedaan in haar aanvullende aanvraag op de instructies van 19 juli 2009, met name op punt 2.8.B en dat zij hiervoor aan bepaalde voorwaarden dient te voldoen, dat verzoekster aan de twee eerste voorwaarden van de instructie voldoet maar niet aan de laatste voorwaarde, met name beschikt verzoekster niet over een arbeidscontract met een loon niet lager dan het wettelijk minimumloon.

De Raad besluit derhalve dat in casu voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekster in het eerste onderdeel van het middel betoogt dat zij weldegelijk voldoende argumenten heeft aangehaald om een verblijfsmachtiging te bekomen, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster uit op de eerste plaats kritiek op de wijze waarop de instructies van 19 juli 2009 worden toegepast door verweerder; met name dat de toepassing van de instructie geen beperking mag inhouden van de discretionaire bevoegdheid van de minister om een verblijfsmachtiging te beoordelen. De loutere omstandigheid dat één of meer criteria vermeld in de instructie niet zijn ingevuld volstaat niet om de aanvraag af te wijzen. Bovendien, stelt verzoekster, heeft zij niet enkel de toepassing gevraagd van artikel 2.8.B van de instructie en heeft zij in de aanvragen van 9 maart 2009 en 29 september 2009 uitdrukkelijk gewezen op de belangen van haar kind. Verzoekster heeft een minderjarige zoon die lagere school loopt in België en een tijdelijke terugkeer kan een ernstige weerslag hebben op zijn schoolse opleiding. Dit argument wordt volgens verzoekster niet weerlegd, genuanceerd of besproken.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst verweerder op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst hij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Er kan niet worden ingezien op welke wijze de toepassing van de instructie een beperking inhoudt van de discretionaire bevoegdheid van de minister om een verblijfsmachtiging te

beoordelen. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft verweerder, gebruik makend van zijn ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde 'humanitaire' argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald werd in de instructie van 19 juli 2009. Aangezien verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009, toont verzoekster niet aan dat de beoordeling door verweerder, van de door verzoekster aangehaalde 'humanitaire' argumenten, rekening houdende met de criteria in de instructie, kennelijk onredelijk is.

In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij sinds 2007 haar leven heeft georganiseerd in België en dat zij een minderjarige zoon heeft die school loopt. Uit de beslissing blijkt dat verzoekster heeft aangetoond ononderbroken in België te verblijven sinds 31 maart 2007 en eveneens een duurzame lokale verankering door sociale banden, kennis van een van de landstalen en/of bereidheid te werken, heeft aangetoond. Zij heeft de duurzame lokale verankering aangetoond aan de hand van de getuigenissen, de gevolgde Nederlandse lessen, het schoolgaande kind, het diploma van verpleegster en haar werkwiligheid. Verweerder heeft bijgevolg wel degelijk rekening gehouden met haar verblijf in België sinds 2007 en met de minderjarige zoon die in België school loopt. Anderzijds oordeelt verweerder dat haar verblijf in België en aangetoonde duurzame lokale verankering niet voldoende is om haar een verblijfsrecht toe te kennen omdat zij niet beschikt over een arbeidscontract met een loon dat niet lager is dan het wettelijk bepaald minimum. Dit wordt niet betwist door verzoekster in haar verzoekschrift.

In de mate verzoekster van oordeel is dat de reden van afwijzing niet opweegt tegen de belangen van haar kind geeft verzoekster met haar aangevoerde kritiek weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoekster geeft in wezen aan dat zij het niet eens is met de beoordeling van de door haar aangehaalde regularisatieredenen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van verweerder volstaat echter niet om de motieven te weerleggen.

Verzoekster maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3 In het tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van het aangevoerde middel doordat in de bestreden beslissing niet blijkt dat een afweging werd gemaakt tussen de belangen van de maatschappij en de (privé- en familiale) belangen van verzoekster.

Ter adstruering van het tweede onderdeel van het enig middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat in de bestreden beslissing niet blijkt dat een afweging werd gemaakt tussen de belangen van de maatschappij en de (privé -en familiale) belangen van verzoekster.

Verzoekster kan zich ongetwijfeld beroepen op talrijke private belangen in het Rijk, zoals gesteld in haar aanvragen. Tevens wordt verwezen naar haar minderjarige zoon, die hier school loopt.

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins- en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921; RvS 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk).

Artikel 8 EVRM omvat naast het recht op familie -en gezinsleven ook het recht op privé-leven, m.a.w. het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze extra-familiale relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn (bijv. de deeltijdse tewerkstelling die verzoekster het op oog heeft). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde herhaaldelijk dat het hebben van sociale

of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM), zij het dat deze rechtspraak nog onvoldoende binnengedrongen is in de Belgische rechtsorde (DE HERT, P., "Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep", T. Vreemd. 2002 N° 3). In die zin valt het argument van de vergaande integratie onder dit begrip.

Het begrip privé-leven is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie –en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen (bijv. recht op gezondheidszorg, onderwijs, ...) (DAWOUDE, S., Regularisatie van verblijf. VMC 2004, 19).

Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privé-leven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (behoud gezin met minderjarige zoon, tewerkstelling, behoud sociaal contact, ...) en de verblijfsweigering.

Dit geldt des te meer omdat de instructie van 19 juli 2009, waarvan verwerende partij bevestigt dat zij hiervan toepassing heeft gemaakt, erkent dat er rekening moet gehouden worden met de bepalingen van het internationaal Kinderrechtenverdrag.

Ook al heeft het Kinderrechtenverdrag op zich geen rechtstreekse werking, wanneer men toepassing maakt van een instructie waar gesteld wordt dat deze belangen nageleefd zullen worden, dan kan het bestuur hiervan niet afwijken zonder minstens te motiveren waarom in casu de bepalingen geen toepassing kunnen vinden.

Artikel 28.1 bepaalt uitdrukkelijk:

"De Staten die partij zijn, erkennen het recht vna het kind op onderwijs (...)"

De bestreden beslissing gaat eraan voorbij dat het continueren van een opleiding/opvoeding, zeker bij schoolgaande kinderen, op zich reeds valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM (cf. R.v.St. nr. 127.325, 22 januari 2004, T. Vreemd. 2004, 58), zodat de motivering omtrent de proportionaliteit vereist is/was. Dit geldt alleszins ook voor de tewerkstelling die verzoeker op het oog heeft, ongeacht of daarvoor een bepaald minimumloon betaald wordt.

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Dit klemt des te meer omdat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, m.n. dat blijkbaar door verwerende partij op grond van de aangevoerde argumenten (integratie, school minderjarige zoon, perspectief tewerkstelling), gemeend wordt dat het voor verzoekster en haar zoon bijzonder moeilijk is om zelfs maar tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar huidige aanvraag in te dienen.

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens, o.a. naar aanleiding van de aanvraag verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. en de talrijke aanvullingen, en de verschillende stukken in bijlagen.

Het valt niet uit de beslissing af te leiden, noch lijkt het redelijkheid verantwoord, dat de aangevoerde argumenten aantonen dat het bijzonder moeilijk is om zelfs maar tijdelijk terug te keren, doch dat deze zelfde argumenten niet volstaan om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is om blijvend terug te keren.

Welnu, bij elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening houden met het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven (RvS nr. 79.839, 21 april 1999, T. Vreemd. 1998,336; RvS nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; RvS nr. 61.972,25 september 1996, T. Vreemd. 1997,31).

Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vgl. RvS nr. 86.189,23 maart 2000, APM 2000, 71)."

2.4 Verzoekster verwijst naar de bescherming van haar gezins- en privéleven onder toepassing van artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoekster valt het continueren van een opleiding/opvoeding bij schoolgaande kinderen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Dit geldt ook, volgens verzoekster met betrekking tot de tewerkstelling die zij op het oog heeft, ongeacht of daarvoor een bepaald minimumloon wordt betaald. De overheid dient een afweging te maken tussen deze belangen van verzoekster en de verblijfsweigering. Verder stelt verzoekster, verwijzend naar de Raad van State, dat bij elke beslissing waarbij wordt geraakt aan het gezinsleven, rekening moet worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Nergens uit de beslissing blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen waardoor de bestreden akte de motiveringsplicht schendt. Ten slotte wijst verzoekster op het feit dat de bestreden beslissing de ongegrondheid van haar aanvraag betreft en dat verweerder bijgevolg erkent dat het voor haar bijzonder moeilijk is om zelfs maar tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

Vooreerst merkt de Raad op dat blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM, de controle op de toegang tot het grondgebied en het verblijf

krachtens een internationaal rechtsbeginsel tot de bevoegdheid van de soevereine staten behoort (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985); dat derhalve een mogelijke schending van voormeld artikel 8 door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling; dat artikel 8 van het EVRM aan de verdragsstaten niet de verplichting oplegt om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996); dat het pas in de mate is dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een vestigingsaanvraag of een machtiging tot verblijf overeenkomstig de terzake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. In casu betreft de bestreden beslissing zowel verzoekster als haar minderjarige zoon waardoor er geen sprake is van een inmenging in haar 'gezinsleven'. In de mate verzoekster oordeelt dat haar gezinsleven niet kan worden verder gezet in haar land van herkomst heeft zij nagelaten aan te tonen dat haar gezinsleven in haar land van herkomst bijzonder moeilijk is. Bovendien merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing de verwijdering van het grondgebied van hetzij verzoekster hetzij haar kind niet aan de orde is waardoor er evenmin sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster betoogt dat rekening dient te worden gehouden met het "continueren van een opleiding/opvoeding" van haar minderjarig kind en met de tewerkstelling die zij op het oog heeft, maakt zij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. In de beschikking nr. 3001 betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie van 4 juli 2008 oordeelde de Raad van State dat met de loutere bewering dat men na een verblijf van ongeveer 2 jaar in België een volwaardig sociaal leven heeft opgebouwd en goed geïntegreerd is, geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekster lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien zij van mening is dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar talrijke private belangen die zij ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde verder in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de *gewone* opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede verwijst de Raad ook naar een arrest van het EHRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi / het Verenigd Koninkrijk) waarin het hof oordeelt dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid, van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo vervolgde het Europees Hof, kon enkel worden vastgesteld dat de vooropgestelde verwijdering in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft stelde het Europees Hof dat eender welk privéleven de verzoekster had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Het Europees Hof besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de verzoekster geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had bekommen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en haar verblijf tijdens de behandeling van haar asielaanvraag steeds precair was.

Verzoekster verwijst naar het Kinderrechtenverdrag waarvan zij zelf stelt dat die geen rechtstreekse werking heeft. Verzoekster betoogt echter dat de instructie bepaalt dat er rekening moet worden gehouden met de bepalingen van het internationaal Kinderrechtenverdrag en dat het bestuur hiervan niet kan afwijken zonder minstens te motiveren waarom in casu de bepalingen geen toepassing kunnen vinden. Verzoekster citeert vervolgens artikel 28.1 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekster merkt terecht op dat aan het Kinderrechtenverdrag een directe werking moet worden ontzegd. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 27 en 29 van het Kinderrechtenverdrag beperkt verzoekster zich bovendien tot het louter aanvoeren van deze verdragsbepalingen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop verzoekster betreffende bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Los van de vraag of de instructie van 19 juli 2009 uitdrukkelijk verwijst naar de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat uit geen enkele bepaling blijkt dat verweerder uitdrukkelijk dient te motiveren waarom artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag geen toepassing kan vinden. Uit de bespreking onder het eerste deel van het middel blijkt dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd en dat er wel degelijk rekening is gehouden met het "schoolgaand kind". Verzoekster laat overigens na aan te tonen dat een opleiding/opvoeding of onderwijs van haar kind in haar land van herkomst onmogelijk is.

Het tweede onderdeel van het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Het eerste en enig middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN